

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE
HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Praha, 2021

Alžběta Ježková

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

HUDEBNÍ UMĚNÍ

HOUSLE

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Prof. Milan Vítek-pedagog a umělecká osobnost

Alžběta Ježková

Vedoucí práce: doc. MgA. Bohuslav Matoušek

Oponent práce: Mgr. Jiří Panocha

Datum obhajoby: 17.6.2021

Přidělovaný akademický titul: Bc.A

Praha, 2021

ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE

MUSIC AND DANCE FACULTY

Art of Music

Violin

BACHELOR'S THESIS

Prof. Milan Víték-pedagogue and artistic personality

Alžběta Ježková

Thesis Supervisor: Doc. MgA Bohuslav Matoušek

Thesis Opponent: Mgr. Jirí Panocha

Date of thesis defense: 17.6.2021

Academic title granted: BcA.

Prague, 2021

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma

Prof. Milan Vítek-pedagog a umělecká osobnost

vypracovala samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne 29. duben 2021

.....
podpis autora

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků bakalářské práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Bakalářská práce představuje osobnost Milana Vítka, jeho kariéru interpreta a pedagoga. V první části je představen životopis Milana Vítka, druhá část se zaměřuje na jeho pedagogickou činnost a učební metody. Třetí část zahrnuje rozhovory s dnes již bývalými studenty Milana Vítka, kteří pod jeho vedením studovali v různých obdobích jeho života, Perem Enokssonem Václavem Dvořákem, Nikolajem Szeps-Znaiderem a Malin Broman. Krátký životopis jednotlivých houslistů je zahrnut na začátku každé části této kapitoly. Poslední část je věnována Mezinárodním houslovým kurzům v Litomyšli, které Milan Vítek založil.

Klíčová slova: Milan Vítek, Julius Remeš, pedagogika, housle

Abstract

Bachelor's thesis describes Milan Vitek, his pedagogical and artistic career. The first part introduces his biography, the second part describes his teaching methods and his unique approach to pedagogy. The third part includes short interviews with his former students, Per Enoksson, Václav Dvořák, Nikolaj Szeps-Znaider and Malin Broman, who were taught by him in different time periods of his life. Short biography of every violinist is included in each section of this chapter. The last chapter is devoted to the International String Masterclass in Litomyšl.

Key words: Milan Vitek, Julius Remes, pedagogy, violin

Obsah

Úvod	8
1. Životopis	9
Dětství a studia na konzervatoři	9
Studia a angažmá v Praze, emigrace do Dánska	11
Působení v Dánsku, členství v Českém kvartetu	14
Profesor na Oberlin College	16
2. Pedagogická činnost Milana Vítka	17
3. Absolventi houslové třídy Milana Vítka a rozhovory s nimi	19
Per Enoksson	19
Nikolaj Szeps-Znaider	22
Václav Dvořák	24
Malin Broman	27
4. Mezinárodní houslové kurzy v Litomyšli	30
Závěr	32
Zdroje a použitá literatura	33

Úvod

Osobnost Milana Vítka je bezesporu velkým přínosem v oblasti houslové hry v Evropě i ve Spojených státech, bohužel však v České republice, v zemi, ze které pochází a kde strávil významnou část svého života, není nijak známá. Dosud zde o tomto umělci nebyla vydána žádná publikace. Právě toto byl jeden z faktorů, který mě ovlivnil při volbě tématu diplomové práce. Chtěla bych seznámit mé české kolegy nejen s uměleckou dráhou Milana Vítka, ale i s jeho velmi inspirativním životním příběhem.

Ve této práci budu čerpat nejen z literatury pojednávající o jeho profesorech a spolužácích, ale také z rozhovorů s panem profesorem Milanem Vítkem a jeho žáky Malin Broman, Perem Enokssonem, Václavem Dvořákem a Nikolajem Szeps-Znaimerem, abych mohla čtenářům poskytnout pohled na tuto významnou osobnost z mnoha perspektiv. Každého, dnes již bývalého studenta se budu ptát na období, ve kterém s Milanem Vítkem spolupracovali, na technické problémy, se kterými jim byl nápomocen, jak se proměnil jejich způsob nácvičku skladeb při studiu pod jeho vedením i na jejich současný pohled na jeho výuku.

Popíšu jeho zkušenostmi prověřené metody výuky, které kladou důraz především na techniky cvičení a detailní rozbor jednotlivých děl i budování jistoty při provádění skladeb na veřejnosti. K velmi důležitým rysům jeho výuky patří, že přistupuje ke každému studentovi individuálně a snaží se mu vytvořit co nejlepší podmínky k hudebnímu i osobnostnímu růstu.

Jsem velmi vděčná, že jsem se s ním mohla několikrát setkat a spolupracovat na Mezinárodních houslových kurzech v Litomyšli, o kterých se také zmíním v závěrečné části mé práce.

Tato práce by mohla být přínosem nejen pro mé kolegy z řad houslistů, ale pro všechny interprety a pedagogy působící v hudebním prostředí.

1. Životopis

Dětství a studia na konzervatoři

Milan Vítek se narodil 30.8.1938 v Ostravě. Na své hudební začátky má krásné vzpomínky. Z vlastní vůle se v šesti letech začal učit hře na housle u profesora Josefa Povýšila, žáka Otakara Ševčíka, který byl v té době koncertním mistrem orchestru opery v Ostravě. „Jeho výuka byla nevšední, přestože mi bylo pouze šest let, přistupoval ke mně jako k příteli. Lekce byly delší, než je obvyklé, dvě, tři, čtyři hodiny jednou týdně, ale velmi zábavné a moc jsem si je užíval, proto bylo také i mé cvičení hravé a zábavné, neměl jsem pocit, že se musím nutit do cvičení. Těšil jsem se, že si vezmu housle do ruky a užiji si hru. Pracoval jsem s panem Povýšilem šest nebo sedm let. Myslím, že první učitelé na Vás mají ten největší vliv. Mohou Vám hodně dát, nebo Vás naopak mohou odradit. Práce s ním pro mě byla klíčová“ [8]

V roce 1963 zahájil sedmileté studium na Brněnské konzervatoři u profesora Julia Remeše, díky němuž získal velmi kvalitní technický základ. Profesor Remeš často analyzoval způsob hry jednotlivých studentů a vynalézal různá cvičení, která přinášela velmi efektivní řešení technických problémů. [8] Tyto metody jsou Milanu Vítkovi dodnes velmi blízké a hojně jich využívá při výuce svých studentů.

Na tuto dobu Milan Vítek velmi rád vzpomíná také z pohledu osobního. Obklopovalo jej mnoho přátel. „jeden z mých nejlepších přátel byl pianista Marco Honda. Před víkendem jsme vždy zašli do knihovny, vypůjčili jsme si spoustu sonát a jiných kusů pro housle a klavír a od nedělního rána jsme je přehrávali, dokud sousedi nezačali klepat na ústřední topení, aby nám tím dali najevo, že už toho bylo dost. Seznamovali jsme se tak s novým repertoárem, protože jsme si vždy vybírali díla, která jsme dosud neznali a nehráli a také jsme se zdokonalovali ve hře z listu. Byla to dost inteligentní zábava.“

Zážitky z konzervatoře mají v podání pana profesora i humorný charakter. „Pamatuji si, když jsem hrál poprvé na večírku v konzervatorním sále a pozoroval jsem v zrcadle, které viselo naproti mně, zda posluchači vidí, jak se mi klepou nohy, naštěstí to k mé velké úlevě vidět nebylo.“

V době studií na konzervatoři poznal také svou první ženu Věru, za svobodna Plačkovou. Seznámili se, když Milan v devatenácti letech vypomáhal jako houslista Univerzitnímu sboru na koncertech v Mariánských lázních. Věra později dostala jako magistra farmacie umístěnku v Bílině. V roce 1957 se vzali.

Studia a angažmá v Praze, emigrace do Dánska

V roce 1960 zahájil Milan Vítek studium na Akademii múzických umění v Praze u profesora Jaroslava Pekelského. Popisuje jej jako profesora, který studenty učil zejména samostatnosti. Profesor Štraus, rovněž žák Pekelského jej vylíčil takto: „Nejpodstatnějším rysem jeho pedagogiky však zůstávala právě svoboda objevování i za cenu omylů, které u zvláště tvrdohlavých žáků připouštěl, věda, že zdravé jádro si nakonec najde nutné hranice samo. Jednotliví absolventi z jeho třídy se značně lišili, nemajíce oné jednotící nálepky, podle níž se pozná určitý pedagog. Každému byla ponechána jeho vlastní houslová a tvůrčí povaha, a v jejím rámci se skladby vypracovávaly na objektivně nutnou úroveň, takže pedagog byl v tomto případě vlastně zrcadlem, odrážejícím studentovu nezkušenost. Ovšem zrcadlem, které neprominulo žádný prohřešek proti vkusu a střežlo bedlivě studentův vývoj.“[1]

V roce 1959 získal cenu na prestižní soutěži Jacquese Thibauda v Paříži. V roce 1961 vyhrál soutěž Llangollen Music Festival ve Walesu.

V roce 1964 zvaršil studia na Akademii Múzických umění absolventským koncertem, na kterém zazněla sonáta a Tři madrigaly Bohuslava Martinů. Spoluúčinkovali violista Karel Řehák a klavírista Jaroslav Kolář. „Bylo to těsně poté, co bylo povoleno hrát skladby od Bohuslava Martinů. Mysleli jsme, že budeme skladbu Tři madrigaly premiérovat, ale nakonec nás o čtrnáct dní předběhli hráči Smetanova kvarteta.“

Již za studií se také Milan Vítek angažoval v různých komorních seskupeních. S kolegy Zdeňkem Kožinou a Ladislavem Pospíšilem působil v triu Pro Camera. [2]

Byl také jedním ze zakladatelů souboru Pražští komorní sólisté v čele s dirigentem Václavem Neumannem, členem České filharmonie a také prvním violistou Smetanova kvarteta. Tento soubor sestával zejména ze členů Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, sedmi houslistů, dvou violistů, dvou violoncellistů, kontrabasisty a cembalistky Zuzany Růžičkové. Vedoucími skupin byli

Milan Vítek, Eva Červenková, Hubert Šimáček, Jan Hollinger a japonský kontrabasista Asahiko Eguchi.

První vystoupení tohoto souboru se uskutečnilo 20. ledna 1963. Na koncertě zaznělo Händelovo páté concerto grosso D-dur z opusu 6, koncert g-moll pro cembalo Jiřího Bendy, Invence č. 3 pro smyčce Jana Klusáka, datovaná 1962 a Bartókovo divertimento. Koncert sklidil nemalý úspěch, o němž svědčí i velmi pozitivní kritika z pera Zdeňka Candry v Hudebních rozhledech „Svým pořadem i uměleckým výsledkem Pražští komorní sólisté obohatili náš hudební život a hned svým prvním vystoupením se přiřadili k plejádě nejlepších našich i Evropských komorních orchestrů.“[4].

V této době se také Milan Vítek podílel na představeních Laterny Magiky. Vystupoval například v inscenaci Otvírání studánek, která měla premiéru 27.5.1966 v režii Miloše Formana a Alfréda Radoka [9]

V letech 1967-1968 působil Milan Vítek v Českém nonetu. Soubor založený v roce 1924 Emilem Leichnerem, který byl od roku 1951 komorním tělesem České filharmonie, měl za sebou již několik let úspěšné existence. Byl významný tím, že kromě klasických děl prováděl i moderní, soudobou hudbu, což zapříčinilo značné rozšíření repertoáru pro tento druh ansámblu. Soubor často oslovoval soudobé skladatele pro vznik nových skladeb, které premiéroval. V roce 1959 dokončil nonet psaný pro České noneto i Bohuslav Martinů. [7] V roce 1974 byl v Hudebních rozhledech vydán článek k padesátému výročí Českého noneta vyjadřující se k tomuto fenoménu „Čeští skladatelé mají v celé světové kompoziční produkci nesporně jedno významné prvenství– v tvorbě nonetů. Vytvořili jich velmi mnoho. Bez Českého noneta by tato kapitola soudobé hudby nikdy nebyla napsána, ale na druhé straně by se bez ní České noneto nikdy neudrželo naživu. Dnes se může České noneto pochlubit více než 150 skladbami vzniklými z jeho podnětu, a to nejen od skladatelů českých, ale i zahraničních jako jsou například Rudzinski, Kornhaut, Osterc nebo Lutoslawski.“[3]

Ke skladatelům píšícím pro České noneto se řadí také Sergej Prokofjev. V roce 1932 napsal pro vybrané hráče českého noneta kvintet pro hoboj, klarinet, housle, violu a kontrabas.[3]

V době, kdy v nonetu působil Milan Vítek, vypadala sestava takto: Milan Vítek – housle, Milan Heřmánek–viola, Rudolf Lojda – violoncello, Václav Fuka – kontrabas, Jiří Válek – flétna, Karel Lang – hoboj, Václav Kyzivát – klarinet, Jaroslav Řezáč – fagot, Arnošt Charvát – lesní roh. [5]

Při návratu domů z jedné ze zkoušek Českého noneta v Rudolfinu se přihodila velmi nepříjemná událost. Z Hradební ulice vyjel sovětský tank přímo před autobus, kterým se tehdy Milan Vítek dopravoval, řidič autobusu byl tedy nucen prudce zabrzdit, cestující přepadli dozadu a housle byly podle slov pana Vítka „na maděru“.

Téhož roku Milan Vítek se ženou a synem Tomášem, kterému v té době byly čtyři roky, emigroval do Dánska. Odchod z velké části umožnil John Winther, tehdejší ředitel Královské opery v Kodani. S cílem pomoci hudebníkům v tehdy okupovaném Československu zažádal koncertní agenturu Pragokonzert, aby uspořádala konkurz na pozici alternujícího koncertního mistra v opeře. Milan Vítek se konkurzu zúčastnil a místo později přijal. Trvalý přesun do Dánska však znamenal, že se až do roku 1989 nesměl vrátit do rodného Československa, byl zde odsouzen na čtrnáct měsíců pobytu ve vazbě. Dodnes nemá Milan Vítek české občanství. Vzpomíná, jak v osmdesátých letech létal učit na masterclass do Izraele a směl pozorovat Českou republiku, konkrétně Lysou horu pouze z letadla. Fakt, že se na své rodiště směl podívat pouze ze vzduchu byl zdrcující.

Působení v Dánsku, členství v Českém kvartetu

V Dánsku se mu dostalo vřelého přijetí. „Byl jsem v orchestru spokojený, měl jsem tam spoustu přátel, byla tam velice dobrá atmosféra. Nikdy jsem nechápal, že lze v některých orchestrech najít hráče, kteří se cítí jako zneuznaní muzikanti, měli sny o něčem takzvaně „větším“ a teď hrají v orchestru a berou to jako potupu. Celý život je komorní hudba, i když je člověk sólista, hraje sólový koncert s orchestrem, stále je to komorní hudba, jako když se hraje kvartet. Není to prakticky žádný rozdíl a v tom orchestru se má hrát zrovna tak, jako když se hraje sólo, velmi nerad se dívám na otrávené obličeje muzikantů v orchestrech. Nikdo není míň, ale nahlíží se na to tak, je to lidská blbost. Otravují si svůj vlastní život, je to totální nesmysl. Často si také hráči stěžují na dirigenty. Přece Vám dirigent, se kterým nesouhlasíte nezkazí to, že hrajete krásnou muziku.

Krátce po příchodu do Dánska založili s již zmíněným klavíristou, Johnem Winthrem a vedoucím cellové sekce Královské opery Piere-René Honnensem klavírní trio, které neslo název Winther trio. V roce 1971 však trio z důvodu odchodu Johna Winthera do Austrálie, kde se stal uměleckým ředitelem opery v Sydney, přerušilo svou uměleckou činnost.

V roce 1972 přijal Milan Vítka nabídku stát se jedním ze členů Českého kvarteta, které v té době sídlilo v Kanadě. Kvarteto bylo zároveň residenčním souborem McMaster University v Hamiltonu v provincii Ontario. Současně také hrál na pozici koncertního mistra v symfonickém orchestru v Hamiltonu. Pro Milana Vítka toto období bylo jedno z nejhektičtějších v životě. [6] „Měli jsme s Českým kvartetem turné v Rakousku a Německu, ve všech významných koncertních sálech, nikdy předtím jsem v kvartetu nehrál, musel jsem nacvičit asi čtyřicet kvartetů, které jsme pak hráli veřejně, kromě toho jsem ještě učil v Hamiltonu na univerzitě. Bylo to pro mě šílené období, usínal jsem většinou s houslemi v ruce. Také jsme měli turné v Torontu, dělali jsme program s názvem Historie smyčcového kvarteta, hráli jsme skladby od Haydna až po Bartóka „Kvarteto tehdy hrálo v této sestavě. Milan Vítka–první housle, Rudolf Kalup–druhé housle, Jaroslav Karlovský–viola a Zdeněk Koníček–violoncello.

V roce 1974 se Milan Vítek vrátil zpět do Dánska a přijal zde místo profesora na Královské Akademii v Kodani, kde založil studentský smyčcový komorní orchestr, se kterým jezdil na koncertní turné po Skandinávii, Anglii, Německu, Švýcarsku. S orchestrem spolupracovali i významní sólisté jako například Yehudi Menuhin, Jean-Pierre Rampal či Michel Debost. [11][13]

V tomto období také založil s již zmíněným Piere René Honnensem a Elisabeth Westenholz Trio Pro Camera. V této sestavě nahráli Brahmsova klavírní tria, Smetanovo trio g-moll i Mendelssohnovo klavírní trio d-moll. Pod stejným názvem, ale s Bohumilou Jedličkovou u klavíru nahrálo trio také tria Nielse Wilhelma Gadeho a Petera Erasmus Lange-Müllera. S Pierre René Honnensem spolupracoval Milan Vítek do roku 1999.

Od roku 1992 působil Milan Vítek na Muiskhögskolan v Göteborgu. Ve Švédsku založil orchestr Camerata Romana, který dnes nese název Camerata Nordica. Tento orchestr je jedinečný tím, že provádí nejrůznější orchestrální díla bez dirigenta a zpaměti.

V roce 1993 odcestoval Milan Vítek do Ohia a působil zde po dobu jednoho roku jako hostující profesor na Oberlin College. Vzal s sebou některé studenty z Akademie v Kodani. Je zastáncem názoru, že změna prostředí a poznávání nového, má velmi pozitivní vliv na studentův vývoj „Když jste někde venku, jste nastaveni na obrovský příjem informací, jste trošku jako houba, která nasává vodu. Zahraniční studenti pomáhají místním studentům tím, že přináší nové podněty a inspirují je velkou mírou zainteresovanosti. Do Oberlinu se mnou přijelo sedm studentů z Dánska. Dal jsem je dohromady s žáky na tamní univerzitě a vytvořili jsme komorní orchestr. Hráli jsme například suitu od Griega. Malin Broman, jedna z mých vynikajících dánských studentek, tam poprvé hrála na violu.

V roce 1999 obdržel od dánské královny, Margaretty II., řád rytíře z Dannenbrogu za zásluhy v oblasti dánské kultury.

Profesor na Oberlin College

1.července roku 2001 se Milan Vítka stal profesorem na Oberlin College v Ohiu, kde působil jako hostující profesor v letech 1993-94. Profesor Vítka vzpomíná na počátky svého působení v Oberlinu: „Oberlin College je velmi liberální a progresivní instituce. Již v minulosti to dokazovala svými akty solidarity vůči Mccarthismem postiženým profesorům, kteří byli podezříváni z komunismu a následně propuštěni z univerzit v Californii. Oberlin College tyto profesory zaměstnala. Když se tam v roce 2001 uvolnilo místo profesora houslí, bez váhání jsem nabídku okamžitě přijal, protože mi tato škola byla po zkušenostech z dřívějších let sympatická. V Dánsku tehdy člověk nemohl učit, když mu bylo více než 65 let, nechtěl jsem se smířit s ukončením vykonávání učitelské profese.“

V roce 2001 byl v Oberlin Conservatory Magazine vydán článek v němž jeho kolega, profesor Dodson, velmi pozitivně hodnotí jeho příchod na univerzitu. „Velmi nás těší, že můžeme na Oberlinu přivítat profesora Vítka na smyčcovém oddělení. Je proslulý svou kariérou pedagoga i interpreta. Jsem si jistý, že jeho působení na katedře bude pro naše studenty velice prospěšné.“[11]

2. Pedagogická činnost Milana Vítka

Milan Vítek měl poprvé možnost vyučovat hru na housle během studií na Akademii múzických umění v Praze. Zastupoval tehdy profesorku Noru Grumlíkovou, působící na konzervatoři. Již v té době se Milan Vítek pro roli pedagoga nadchnul a výuka mladých talentů mu přišla fascinující. „Ve výuce mladých neustále přichází něco nového, nové podněty, noví studenti, kteří se musí ještě mnohému naučit, je fascinující, pozorovat jejich hudební růst.“[8]

Dalším místem, kde působil jako pedagog, byla Královská akademie v Kodani. Na akademii si jej velmi vážili, o čemž mimo jiné svědčí článek v Dánských novinách Berlingske. „Milan Vítek nastoupil na Královskou akademii v Dánsku v roce 1974, okamžitě se stal nejvyhledávanějším pedagogem v zemi. S mladými lidmi, kteří k němu docházeli dokázal zázraky. Z talentů se pod jeho vedením stávali virtuosové. Téměř všichni významní dánští houslisté prošli jeho rukama“[13]

Od roku 2001 působí Milan Vítek na Oberlin College v Ohio.

Většinu způsobů výuky převzal Milan Vítek od svých pedagogů. Od Josefa Povýšila, jeho vůbec prvního pedagoga, přejal především empatický přístup ke studentům i hluboké soustředění na práci, bez ohledu na ubíhající čas. „Josefu Povýšilovi mohu poděkovat především za to, že jsem nikdy při výuce nehleděl na hodinky. Lekce s ním trvaly dvě až tři hodiny, občas jsme spolu trávili volný čas mimo hodiny houslí. Měli jsme velmi přátelský vztah plný porozumění, bez jakýchkoliv dramatických událostí, které někdy zahrnovalo učení jiných pedagogů. Bylo to hrozné, jak tehdy byli žáci dokonce bití.“ Takzvanou „negativní motivaci“ studentů křikem, či fyzickými tresty Milan Vítek velmi důrazně odsuzuje.

Profesor Julius Remeš, přímý žák Otakara Ševčíka, vštípil Milanu Vítkovi především systematický a analytický přístup k výuce houslové hry.

Po vzoru profesora Jaroslava Pekelského vede Milan Vítek studenty k samostatnému uvažování a vytváření si vlastního názoru na interpretaci skladeb. „Myslím si, že je dobré se studenty o různých věcech diskutovat, ne je veškerý čas pouze učit. Je příjemné sdílet různé pohledy na věc, učitelé to také potřebují. Výuka houslové hry je proces, při kterém dochází k výměně názorů a nápadů mezi profesorem a studentem, vzájemně se tak obohacují. Každý profesor by měl mít schopnost být otevřený novým myšlenkám a akceptovat je, pokud jsou přesvědčivé.“

Kromě pomoci studentům k co nejlepším výsledkům si klade Milan Vítek za cíl probudit v nich touhu se neustále zlepšovat, aby svou hru udrželi co možná nejdéle na nejvyšší možné úrovni. Vede je k tomu, aby věřili v sebe samé a byli jako hudebníci šťastní, aby si vždy užívali krásu hudby, kterou interpretují.

3. Absolventi houslové třídy Milana Vítka a rozhovory s nimi

Per Enoksson

Per Enoksson se narodil v roce 1961 v Karlskroně ve Švédsku. Studium hry na housle zahájil u profesorky Alicie Goldschmid. Dále pokračoval s Milanem Vítkem na Královské akademii v Kodani. Po obdržení diplomu na akademii roku 1982 studoval v New Yorku u Dorothy DeLay na Julliard School of Music. Účastnil se masterclass s Henrykem Szeryngem i Isaacem Sternem. Získal ocenění na Soutěži Carla Nielsena v Odense a Soutěži Jeana Sibelia v Helsinkách.

Jeho kariéra obnáší sólová vystoupení s významnými skandinávskými orchestry-filharmonií v Oslu, filharmonií v Bergenu, se Stavangerským symfonickým orchestrem, Švédským rozhlasovým orchestrem, Göteborgskými symfoniky, Malmö S.O., rozhlasovým orchestrem v Helsinkách, Dánským rozhlasovým orchestrem. Nahrál mnoho desek zahrnujících kompletní provedení Brahmových sonát, sonát Busoniho a Sjörgena, Messiaenův kvartet Pro konec časů. Od roku 1988 je Per Enoksson koncertním mistrem Göteborgských symfoniků. V současné době vyučuje na Královské akademii ve Stockholmu na Institutu Edsberg.[17][18][19]

Jak jste se o Milanu Vítkovi dozvěděl, v jaké době jste s ním studoval?

Jelikož můj profesor ve Stockholmu šel do penze a nepřijímal již žádné další studenty do své třídy na univerzitě, doporučil mi studium u Milana, protože se s ním setkal v porotě na soutěži v Oslu. Studium s Milanem Vítkem jsem zahájil v roce 1978 v Kodani. V posledním roce studia 1982, jsem se stal Milanovým asistentem.

Jak vypadaly lekce s Milanem Vítkem? Jaký to byl pocit s ním studovat?

Mívali jsme nadstandartní počet lekcí týdně. Milan často obcházel cvičebny a poslouchal, jak jeho studenti cvičí, zda pracují efektivně, či nikoliv. Nevěděli jsme o tom, ale občas nás poslouchal za dveřmi, bylo to fantastické. (smích) a také velmi důležité, protože díky tomu velmi dobře věděl, jak studentům pomoci s jejich hrou.

Často nám na lekcích ukazoval, jak máme cvičit. Věnoval nám mnoho času, létem výuka nekončila, bylo to úžasné.

Pomohl Vám překonat některé technické překážky? Jaké pokud ano?

Když jsem k Milanovi nastoupil, hrál jsem zastaralým způsobem, jako to bylo zvykem v pozdních letech 19. století, toho jsem se s pomocí Milana zbavoval. Musel jsem pracovat na pravé ruce, dělali jsme spoustu různých cvičení. Na stupnicích jsem však pracoval hlavně sám, nebyl to úplně jeho způsob výuky.

Jak byste popsal výuku Milana Vítka?

Jeho filosofie spočívala hlavně v tom, že i když se někam dostanete, něčeho dosáhnete a stanete se dobrým, jsou tu vždy nové věci, kterým se můžete učit. Můžete se jim však učit dobrým způsobem, nemusíte se trestat za to, že něco neumíte, ale každý den je tu něco dalšího, co se můžete učit. Nemusí to být negativní. Přestože nikdy nebudete se vším spokojeni, i tak můžete mít dobrý život.

Jaký byl Milan Vítek jako profesor?

Byl pro nás velkou autoritou. Když byl přísný, bylo to vždy jen z důvodu, aby nám pomohl. U každého studenta přesně věděl, jak postupovat. Velmi jsme ho respektovali. Rozhodně bych neřekl, že jsme se ho báli, ale nikdy bychom si nedovolili přijít nepřipraveni na hodinu.

Ve Skandinávii bylo před příchodem Milana vše značně uvolněné, měl velmi pozitivní vliv na vzestup úrovně hudebního školství. V době, kdy Milan působil v Kodani tam stále ještě vyučoval i Endre Wolf z Budapešti. Oba výrazně ovlivnili hráče na strunné nástroje ve Skandinávii. Měli ve Švédsku i Dánsku velmi mnoho vynikajících studentů. Přinesli sem velmi kvalitní středoevropskou houslovou školu.

Je Milan Vítěk něčím odlišný od většiny profesorů?

Kromě jiného je jedinečný tím, s jakým odhodláním se věnuje svým studentům. Když jsem přišel na Julliard, studoval jsem tam dva roky, velmi silně jsem si tam uvědomoval, jaké jsem měl štěstí, že jsem předtím studoval čtyři roky s Milanem. Na Julliardu se o studenty nestarají tak intenzivně jako Milan. Je to z několika důvodů, mají například více studentů atp.

Máte nějaké další vzpomínky, o které byste se rád podělil?

Milan založil na univerzitě komorní orchestr, který sám dirigoval. Velmi rád jsem v něm hrával. Vystoupil jsem s ním i několikrát jako sólista. V roce 1982 jsme společně provedli Bernsteinovu serenádu.

Nikolaj Szeps-Znaider

Nikolaj Szeps-Znaider se narodil v roce 1975 v Kodani. S profesorem Milanem Vítkem studoval od útlého věku. Dále pokračoval ve studiu na Královské akademii v Kodani s profesorem Borisem Kuschnirem zároveň také na Julliard School of Music s profesorkou Dorothy DeLay. V roce 1992 získal první cenu na Mezinárodní soutěži Carla Nielsena v Odense, v roce 1995 obdržel třetí cenu na Mezinárodní soutěži Jeana Sibelia v Helsinkách. V roce 1997 získal první cenu na Soutěži královny Alžběty v Bruselu.

Pravidelně vystupuje s London Symphony Orchestra, Staatskapelle Dresden, Cleveland Orchestra, the New York Philharmonic, Chicago Symphony Orchestra. Působí jako hlavní hostující dirigent Švédského komorního orchestru, od roku 2010 též jako hlavní hostující dirigent Mariinského orchestru. V září 2020 nastoupil do funkce uměleckého ředitele Orchestre National de Lyon.

Jeho diskografie zahrnuje Nielsenův houslový koncert s newyorskou filharmonií a Alanem Gilbertem, Elgarův houslový koncert se Staatskapelle Dresden a dirigentem Sirem Colinem Davisem, Brahmsův a Korngoldův koncert s Valery Gergievem a Vídeňskými filharmoniky, Beethovenův a Mendelssohnův koncert s izraelskou filharmonií a Zubinem Mehtou, Prokofjevův druhý houslový koncert a Glazunovův koncert s Symfonieorchesterer des Bayerischen Rundfunks pod taktovkou Marisse Jansonsna a Mendelssohnův koncert na DVD s Gewandhausorchester a Riccardem Chailly. Nikolaj Szeps-Znaider nahrál také kompletní dílo Johanese Brahmse pro housle a klavír s Yefim Bronfmanem.[16]

Jak jste se o Milanovi dozvěděl, v kolika letech jste začal docházet na hodiny s ním?

Když jsem byl malý, pověděl jeden profesor mým rodičům po vyslechnutí mé hry „Musíte tomuto chlapci zajistit nejlepšího učitele v Dánsku“ a tím nejlepším učitelem byl tehdy Milan Vítek. Začal jsem k němu tedy pravidelně docházet na hodiny, když mi bylo devět let.

Jaké to bylo studovat i Milana, můžete popsat, jak probíhaly hodiny?

Nepamatuji si detaily, které jsme řešili na hodinách, protože jsem byl malý chlapec, když jsem k němu docházel, ale myslím, že se v jeho výuce projevovalo hluboké porozumění lidské psychice na bázi psychologie, nejen z hlediska houslové hry. Uměl také odhadnout, co přesně jednotlivý student potřeboval k tomu, aby se mohl stát tou nejlepší verzí sebe samého/ sebe samé. V tom byl opravdu dobrý.

Vzpomínám si, že jsme se bavili nad Ševčíkovými i Fleshovými cvičeními. Pamatuji si také, že se mnou Milan uzavřel dohodu, když mi bylo devět let, že musím cvičit dvě hodiny každý den. Byl ke mně velmi milý a přátelský, ale zároveň mi velmi nenásilnou cestou pomohl vybudovat si dobrou disciplínu.

Jak byste jej popsal jako osobnost?

On je úžasná osobnost. Je velmi dobrosrdečný, inteligentní, opravdu moc mu záleží na tom, co dělá, velmi mu záleží na jeho studentech, obětavě o ně pečuje. Záleží mu v podstatě na všech lidech kolem něj. Je také velmi upřímný.

Máte nějakou zajímavou vzpomínku, o kterou byste se rád podělil?

Když jsem u něj studoval, samozřejmě, byl můj profesor, ale také se stal členem mé rodiny a mým přítelem. Chodil k nám i na rodinné oslavy. Mám opravdu hodně úžasných vzpomínek. Někdy byl dokonale soustředěný na jednu činnost, ovšem zbytek světa v tu chvíli nebyl tak důležitý. Byl velmi ponořen do houslové hry, staral se s velkým západem o studenty, ale praktické věci mu někdy unikaly. Vzpomínám si, že když mi bylo jedenáct let, říkal, že bych se měl podívat do Norska, kde učil na masterclass. Moje matka souhlasila s cestou, ale prosila jej, aby mě vyzvedl na letišti, přece jen mi bylo teprve jedenáct let. Milan prohlásil, že to je samozřejmé, nemusí se ničeho bát. Když jsem přiletěl na letiště do Norska, Milan na mě nikde nečekal. Nějakým způsobem, dodnes nevím jakým, se mi podařilo najít cestu z letiště na místo, kam jsem měl dorazit a také dokonce na místo, kde jsem měl mít hodinu. Když jsem tam přišel, řekl: „oh Gosh, oh Gosh, Ty jsi už tady“. Jsou to neuvěřitelné vzpomínky. Nikdy to však neznamenal, že by se o své studenty nebo o mě nestaral, byl pouze velmi zaneprázdněný tím, co zrovna dělal pro někoho jiného.

Kdybych to měl shrnout, Milan Vítek přistupuje ke každému studentovi individuálně a ví přesně, co student potřebuje i co se týče jeho osobního vývoje.

Václav Dvořák

Václav Dvořák začal hrát na housle v pěti letech pod vedením prof. Zdeňky Tomkové, dále studoval na brněnské konzervatoři u profesora Jana Stanovského. Absolvoval Akademii Múzických umění u profesora Václava Snítily, svá studia uzavřel v Kodani pod vedením prof. Milana Vítka.

Zvítězil v několika mezinárodních soutěžích-Kocianova houslová soutěž (1990), Janáčkova soutěž v Rakousku (1997), soutěž Václava Humla v Záhřebu (1997), Soutěž Carla Nielsena v New Yorku (1999)

Vystoupil na koncertech v České republice, v Dánsku, na francouzském festivalu „Ballades a Bourges“, v Belgii, Bulharsku, Finsku, Holandsku, Chorvatsku, Itálii, Izraeli, Japonsku, Německu, Rakousku, Slovensku, Švédsku, Švýcarsku, USA.

Spolupracoval jako sólista s Českou filharmonií, Filharmonií Bohuslava Martinů Zlín, Západočeským orchestrem Mariánské lázně, orchestrem Dánské královské akademie, Beppu Citizen's Symphony Orchestra, Biberovým komorním orchestrem, komorním orchestrem Musicordes, Sukovým komorním orchestrem. Pravidelně spolupracuje také s Českým nonetem, s nímž v roce 2004 absolvoval americké turné. V letech 1998-2000 byl prvním houslistou Slovanského kvarteta v Dánsku, v období 2001-2003 byl prvním houslistou Kvarteta Václava Dvořáka. V současné době je primářiem Doležalova kvarteta.

V roce 2007 vydal kompaktní disk se skladbami českých mistrů se světovou premiérou skladeb Heinricha Wilhelma Ernsta Nocturno a Bolero. [15]

Jak jste se o Milanu Vítkovi dozvěděl, jaké bylo u něj studovat?

O Milanovi jsem se dozvěděl od své paní učitelky Zdeňky Tomkové, když poprvé po Sametové revoluci zavítal do Česka. Více mi o něm řekl můj tatínek, který byl s Milanem spolužák. Byl jsem mu tehdy zahrát a domluvili jsme se, že bych u něj studoval, což se povedlo až za několik let. Studovat u něj bylo báječné!

Byly pro Vás hodiny u Milana Vítka něčím jedinečné? Jaký to byl pocit s Milanem pracovat?

Každá hodina byla jiná a vždy takovým způsobem, že mě to namotivovalo cvičit co nejvíce na tu další! A pocit? Obrovská motivace, naprosté ponoření do hudby a to vše ve velmi přátelské, až rodinné atmosféře.

Zabývali jste se také tématikou cvičení? Jak byste v kostce popsal jeho učební metody?

Zabývali jsme se úplně vším. Staral se o mě naprosto komplexně, tedy i o můj růst jako člověka. Jeho učební metoda je založená hlavně na praxi a intuici. Shrnuto v jedné větě: „poslouchej se a když to zahraješ jak chceš, tak jsou ruce správně!“ Čili úplně opačný přístup, než většina „metodiků“.

Pamatujete si nějaké konkrétní skladby, na kterých jste pracovali? Popište prosím.

Těch byla velká řada! Připravovali jsme se na několik soutěží. Spoustu Capriccí, myslím 3 kompletní Sonáty a partity od Bacha, koncerty Mozart, Mendelsohn, Nielsen, Sibelius, Brahms Dvojkonzert a spoustu sonát a virtuózních kousků.

Překonal jste díky Milanovi nějaké překážky týkající se například techniky houslové hry? Pokud ano, jaké?

Pro Milana překážky neexistují, žádné nepřipouští. Technika jako taková vůbec neexistuje, vše je ve službách hudby a výrazu.

Jak byste popsal Milana Vítka jako osobnost?

Rozzářené Sluníčko.

Máte nějakou vzpomínku, zážitek s Milanem, o který byste se rád podělil?

Těch bylo opravdu hodně. Známe se 25 let a 3 roky jsem u něj intenzivně studoval v Dánsku. Aspoň pár střípků, které dokládají jaký je pedagog a člověk. Šokovalo mě, že na kurzech Keshet Eilon v Izraeli mě pravidelně posílal studovat k jiným profesorům (i přes moje odmítání), na což jsem předtím nebyl vůbec zvyklý a nikde se s tím neseťkal. Pak mi také utkvělo, když jsme spolu studovali Debussyho Sonátu. V pátek mi ji zadal a v pondělí volal, že má příští úterý koncert své třídy (na který evidentně ve své roztržitosti zapomněl) a že tam toho Debussyho budu celého hrát a v pátek ať přijdu na korepetici. A tam mi s úsměvem oznámil, že když jsem si to tak pěkně přečetl, tak že to v úterý na koncertě budu hrát nazpaměť... A v neposlední řadě nemůžu zapomenout na to, že při přípravě na Nielsenovu soutěž mi tajně zaplatil korepetice navíc. V Dánsku býval na korepetici nárok jen jednou za měsíc, což je při přípravě na soutěž opravdu málo.

Co pro Vás znamenají Mezinárodní houslové kurzy v Litomyšli?

Jelikož jsem zahajoval úplně první ročník kurzů, mnohokrát se zúčastnil jako aktivní účastník a v Litomyšli se v době kurzů zastavil snad pokaždé, tak je jasné, že kurzy a lidé kolem jsou moje srdcová záležitost.

Malin Broman

Malin Broman je houslistka a violistka švédského původu. Hře na housle se začala věnovat v pěti letech. Jejími profesory byli Lisbeth Vecchi a Milan Vitek. Dále studovala na Guildhall School of Music and Drama s profesorem Davidem Takeno. Již na začátku své kariéry získala mnoho cen na mezinárodních soutěžích například na Mezinárodní soutěži Carla Nielsena v Odense, Mezinárodní soutěži strunných nástrojů ve Washingtonu, na European Broadcasting Union Competition pro mladé umělce získala první cenu i cenu publika. Tyto úspěchy přispěly k velmi úspěšné sólové kariéře, která zahrnuje vystoupení s Göteborgskými symfoniky, filharmonii v Kodani, BBC Scottish Symphony a v neposlední řadě se Švédským rozhlasovým orchestrem. Spolupracovala s dirigenty Neeme Järvi, Andrew Manze, Daniel Harding a dalšími.

Malin je vedle sólové dráhy velmi oddaná komorní hře. Byla jedním ze členů Kunsbacka tria, podporovaného nadacemi BBC New Generation Artists Scheme a European Concert Halls Organization. Trio vystoupilo na významných světových pódii jako například Carnegie hall, Concertgebouw v Amsterdamu, Vienna Konzerthaus, Cologne Philharmonie, Berlin Philharmonie, Schleswig-Holstein. S triem absolvovali koncertní turné v Argentině, Uruguay, Austrálii, na Novém Zélandu a v Kanadě.

V letech 2004-2010 byla členkou Nash Ensemble, který byl residenčním souborem ve Wigmore Hall. Spolupracovala také s Leopold String Trio, Belcea Quartet, Elias String Quartet. S manželem Simonem Crawford-Phillips pravidelně vystupují jako duo. Je spoluzakladatelkou Stockholm Syndrome Ensemble, který přináší publiku novou perspektivu svým neobvyklým pojetím koncertů komorní hudby. Je tvořen vynikajícími evropskými hudebníky.

Díky kombinaci jejího talentu v oblasti sólové a komorní hudby vystupuje Malin Broman často zároveň v roli hráče a dirigenta, proto se v roce 2008 stala vedoucí Švédského rozhlasového symfonického orchestru. V této roli pravidelně vystupuje rovněž s jinými světově proslulými tělesy-London Symphony Orchestra, Mahler Chamber Orchestra, Chamber Orchestra od Europe, Scottish Ensemble, Nordic Chamber Orchestra, Västerås Symfonietta Trondheim Soloists a mnoha dalšími. V letech 2015-2020 byla uměleckou ředitelkou komorního orchestru Musica Vitae.

V neposlední řadě se Malin Broman věnuje také pedagogické činnosti. V současné době působí jako profesorka hry na violu na Institutu Edsberg ve Stockholmu.

V roce 2002 získala cenu Halland Academy's Award, v roce 2019 získala medali od švédského krále za její přičinění v oblasti hudby. Nahrála více než třicet desek se společnostmi zahrnujícími Hyperion records, NAXOS, Channel Classisc, Db-records a BIS. Její vystoupení byla vysílána BBC Radio 3, Švédským rozhlasem a rádii napříč Evropou. [14]

Jak jste se o Milanu Vítkovi dozvěděla, v jaké době jste s ním studovala?

Má profesorka, Lisbeth Vecchi, Milana Vítka vždy obdivovala a zajistila mně u něj první konzultaci, když mi bylo dvanáct let. Poté, co jsem za ním po dobu tří let pravidelně dojížděla do Kodaně na soukromé lekce, následovalo pětileté studium v jeho třídě na Královské Akademii v Kodani.

Jak vypadaly lekce s Milanem? Jaký to byl pocit s ním studovat?

Na hodinách panovala pozitivní atmosféra. Byl typ profesora, který vám vždy dokáže dodat odvalu. Vyžadoval hodně, ale věřil, že můžete dokázat cokoli.

Zabývali jste se také tematikou cvičení?

Disciplinovanost při cvičení jsem získala již od mé profesorky Lisbeth Vecchi. Milan mi však dal velmi dobré rady, jak řešit konkrétní problémy při nácviu skladeb.

Můžete popsat některé učební metody Milana Vítka? Je jeho výuka v něčem specifická?

Ráda jsem poslouchala, jak na hodinách někdy hrál, ale ze všeho nejradši jsem se dívala, jak mi některé věci ukazuje. Dokázal předvést cokoli nesmírně uvolněným způsobem. Jeho muzikálnost byla velmi přirozená, inspiroval nás, aby se z nás mohli stát všestranní, velkorysí muzikanti.

Pomohl Vám překonat některé technické překážky? Jaké pokud ano?

Ano, ale protože jsem u něj studovala velmi dlouho již v útlém věku, nedokážu popsat konkrétní příklady, dalo by se však říct, že postavil mou techniku.

Pamatujete si skladby, které jste s ním studovala? Popište prosím nějaké.

Můj první koncert, na kterém jsme společně pracovali byl Dvořákův houslový koncert, což bylo kouzelné, protože to byla „jeho“ hudba. Poté jsme spolu studovali drtivou většinu repertoáru, který jsem potřebovala na soutěže a koncerty.

Jaký byl Milan, jako profesor?

Byl jako můj další otec, řekla bych. Byl pro mě velmi důležitý, když jsem vyrůstala. Vždy jsme jako studenti pociťovali, že jej profese učitele hudby velmi naplňuje a vykonává ji s velkým západem a nadšením. Věnoval nám spoustu svého času i energie.

Využíváte učební metody, které jste získala od Milana Vítka, když sama učíte své studenty?

Často si jej vybavím s houslemi v ruce a je mi líto, že mí studenti nemají také v hlavě vizualizaci Milanových rukou a postoje při hře. Uměl studenty přesvědčit o tom, že vše je velmi jednoduché. Vždy jsem oceňovala jeho studie například pasáží koncertu, když jsem měla pocit, že jsou složité, vymyslel pro mě ještě komplikovanější cvičení a při návratu k originální verzi se daná pasáž najednou zdála jednoduchá.

Jak byste popsala Milana Vítka jako osobnost?

Dobrosrdečný, inteligentní, muzikální, velkorysý.

Jaké bylo Vaše studium na Oberlin College v letech 1993-1994?

Bylo to jedno velké dobrodružství! Byli jsme všichni soukromí studenti na malém prostoru, dalo by se říct v malém městečku, ale našli jsme si kamarády na tamní univerzitě a cítili jsme se součástí studentského života v Oberlinu. Velmi jsme se sblížili například se třídou profesora Vamose. Měla jsem tam tehdy s Milanem dvě lekce týdně, čehož jsem si velmi vážila.

Máte nějakou vzpomínku, o kterou byste se ráda podělila?

Takových vzpomínek mám velmi mnoho. Čas strávený s ním a jeho ženou v Kodani, rok v Oberlinu, který nás ještě více sblížil, příprava na Nielsenovu soutěž, jeho návštěvy v Kunsbacka, naše houslová třída, stal se prakticky členem mé rodiny-stále jsme v kontaktu. Vděčím mu za velkou část svého života!

4. Mezinárodní houslové kurzy v Litomyšli

Mezinárodní houslové kurzy Milana Vítka byly založeny roku 1996. Myšlenka kurzů se zrodila na kurzech v Třebíči, kde profesor Vladimír Příkladil seznámil Milana Vítka s Annou Rychnovskou, houslistkou působící v Litomyšli. Milan Vítek se jí svěřil s myšlenkou založení vlastních kurzů. S její pomocí a podporou tehdejšího ředitele tamní hudební školy, Radomila Kašpara se tato idea mohla zrealizovat. Litomyšl je z mnoha důvodů ideálním místem pro tyto účely. Mistrovské kurzy se mohly uskutečnit díky finanční podpoře nadací Augustinus fonde, Beckett Fonden a Jacob Gade legat, kurzy po dlouhou dobu podporovala i firma Larsen Strings. [10]

Milana Vítka k realizaci kurzů vedla hlavně touha vytvořit mladým umělcům kulturně rozmanité, inspirativní prostředí, které sám postrádal za dob studií. „Jako mladý houslista v komunistickém Československu jsem se svými spolužáky neměl téměř žádnou možnost cestovat, takže interakce s hráči na smyčcové nástroje a s učiteli z jiných zemí nebyla možná. Kdykoli se jeden ze spolužáků vrátil ze soutěže, nebo koncertu v zahraničí, hned jsme ho nedočkavě „vyslychali“, jak se různé skladby v jiných zemích hrají nebo jaké jsou nejnovější trendy ve hře na smyčcové nástroje. Tato zkušenost mě přesvědčila, že je velmi důležité vytvářet prostředí, kde se mohou studenti z celého světa setkávat při intenzivním studiu u vynikajících mezinárodních učitelů, kde mohou navázat přátelství a vyměňovat si vzájemně poznatky.“[10]

Kurzy poskytují velmi dobré zázemí pro intenzivní práci mladých houslistů. Je jim poskytnuto šest lekcí se špičkovými pedagogy, společná masterclass, kde je možné prodiskutovat hru s profesory i ostatními studenty i možnost obehřát si repertoár na několika z osmi koncertů pořádaných na nejrůznějších kulturních místech v okolí Litomyšle. V průběhu let se koncerty pořádaly například na Zámku Potštejn, v Heřmanově Městci, v Tylově domě v Poličce, rodišti Bohuslava Martinů, na zámku v Letohradu, v evangelickém kostele v Brandýse nad Orlicí.

V rozhovorech vzniklých na houslových kurzech v Litomyšli se Milan Vítek vyjádřil ke kurzům takto: „Studenti zde mají veškerý čas k dispozici, aby studovali a cvičili. Za

pouhé tři týdny tady udělají kolikrát daleko více než za celý jeden semestr. Jejich produktivita práce je ohromná. Když sem někteří studenti přijedou podruhé, potřetí, je vidět, jaké dělají velké pokroky a rozvíjí se, což samozřejmě nemůžeme přisuzovat pouze kurzům, máme je tu jen tři týdny, ale můžeme je zde inspirovat, aby jejich práce byla smysluplnější a efektivnější, aby dostali energii zdokonalovat se co možná nejvíce.“ [12]

V průběhu let se do Litomyšle sjelo také několik významných pedagogů. Housle zde učili také Per Enoksson, Michael Malmgren, Alexandre Zapolski.

Takto se o kurzech vyjádřil Josef Špaček: „Mezinárodních houslových kurzů v Litomyšli jsem se zúčastnil v letech 2004 a 2006. Upřímně mohu říct, že to byla jedna z nejlepších zkušeností, které se mi dosud na kurzech dostalo. Program kurzů je velmi dobře promyšlený, kurzy jsou výborně zorganizované. Studentům jsou poskytnuty tři lekce týdně, což je fantastické. Ubytování je také velmi příjemné. Hráči mají skvělou příležitost zahrát si na několika koncertech v Litomyšli a okolí. Obecně vzato, houslové kurzy v Litomyšli jsou zkrátka a jednoduše ty nejlepší.“

Závěr

Psaní diplomové práce na toto téma bylo mnohdy jako detektivní práce. Jelikož Milan Vítek v různých obdobích pobýval v různých zemích, musela jsem vyhledávat zdroje také v cizích jazycích. Velkou pomocí mi byly rozhovory s panem profesorem. Poskytl mi spoustu informací, které dosud nebyly nikde zaznamenány.

Velmi obohacující pro mě byly rozhovory s bývalými žáky Milana Vítka. Vyplynulo z nich, s jakou péčí se Milan Vítek vždy o své studenty staral. Nikdy mu nebyli lhostejní. Fungoval mezi nimi velmi přátelský vztah, přestože k němu cítili velký respekt. Často se setkáváme s tvrzením, že aby se talent mohl rozvinout co nejefektivněji, je k tomu potřeba velmi tvrdá ruka profesora. Myslím, že způsob výuky Milana Vítka a výsledky jeho práce dokazují, že žák musí být v první řadě velmi dobře motivován a inspirován, aby mohl dojít k co nejlepším výsledkům, k čemuž napomáhá také velmi přátelská atmosféra na lekcích.

Zajímavé bylo také pozorovat, že pohled studentů a samotného Milana Vítka na jeho výuku se shodoval.

Zdroje a použitá literatura

- [1] *Hudební rozhledy: časopis pro hudební kulturu*. Praha: Panorama, 08.04.1978, **31**(5). s. 217. ISSN 0018-6996. Dostupné také z: <https://dnnt.mzk.cz/uuid/uuid:5b0d50d0-20bb-11e4-8c14-5ef3fc9bb22f>
- [2] *Hudební rozhledy: časopis pro hudební kulturu*. Praha: Panorama, 02.02.1968, **21**(6). s. 165. ISSN 0018-6996. Dostupné také z: <https://dnnt.mzk.cz/uuid/uuid:d55c0ca0-0428-11e4-89c6-005056827e51>
- [3] *Hudební rozhledy: časopis pro hudební kulturu*. Praha: Panorama, 01.1974, **27**(1). s. 20. ISSN 0018-6996. Dostupné také z: <https://dnnt.mzk.cz/uuid/uuid:48152590-1295-11e4-8413-5ef3fc9ae867>
- [4] *Hudební rozhledy: časopis pro hudební kulturu*. Praha: Panorama, 1963, **16**(5). s. 205. ISSN 0018-6996. Dostupné také z: <https://dnnt.mzk.cz/uuid/uuid:f4d4e950-1b82-11e4-90aa-005056825209>
- [5] *Hudební rozhledy: časopis pro hudební kulturu*. Praha: Panorama, 23.06.1967, **20**(13). s. 413. ISSN 0018-6996. Dostupné také z: <https://dnnt.mzk.cz/uuid/uuid:23cd2b30-084d-11e4-a61e-5ef3fc9bb22f>
- [6] Interharmony.com: Milan Vitek, violin [online]. Oberlin. Dostupné z WWW: <https://www.interharmony.com/artist-teachers-online/Milan-Vitek-violin>
- [7] KOVAŘÍK, Vladimír a Jaroslav MIHULE. *Hudební výchova pro první až čtvrtý ročník střední pedagogické školy, Díl 2: Hudba a její svět*. Praha: SPN, 1985. s. 347. Dostupné také z: <https://dnnt.mzk.cz/uuid/uuid:9b0e18a0-2bc9-11e3-b62e-005056825209>
- [8] Oberlin Conservatory Magazine Home: String Theory: They Are Winners Aready [online]. Oberlin 2003 [cit. 2021-02-24]. Dostupné z WWW: <https://www2.oberlin.edu/con/connews/2003/string.html>
- [9] Virtuální studovna, databáze a online služby Divadelního ústavu [online]. Dostupné z WWW: <https://vis.idu.cz/ProductionDetail.aspx?id=22223&tab=photo&print=1>
- [10] String International Masterclass: Historie [online]. Dostupné z WWW: <https://litomyslmasterclass.org/historie>
- [11] Oberlin Conservatory Magazine Home: Violinist Milan Vitek Joins String Faculty [online]. Oberlin spring 2001 [cit. 2021-22-04]. Dostupné z WWW: https://www2.oberlin.edu/con/connews/spr01/of_note4.html
- [12] String International Masterclass: Audio, video ukázky [online]. Dostupné z WWW: <https://www.litomyslmasterclass.org/archiv/medialni-zaznamy>
- [13] Berlingske: Milan giver bolden videre [online]. Dostupné z WWW: <https://www.berlingske.dk/navne/milan-giver-bolden-videre>
- [14] Malin Broman: Biography [online]. Dostupné z: <http://malinbroman.com/about/biography.html>
- [15] Václav Dvořák: životopis [online]. Dostupné z: http://www.vaclav-dvorak.com/default_cs.asp
- [16] Nikolaj Szeps-Znaider: Violinist and conductor [online]. Dostupné z: <https://www.mariinsky.ru/en/company/orchestra/violin/znaider/>
- [17] Litomysl International String Masterclass: Per Enoksson [online]. Dostupné z: <https://www.litomyslmasterclass.org/programme/faculty/2-per-enoksson>
- [18] Göteborgs Symfoniker: Från podiet: Per Enoksson i blickfånget [online]

Dostupné z: <https://www.gso.se/program/podiet/per-enoksson-i-blickfanget/>
[19] Wikipedia: Per Enoksson(violinist) [online] Dostupné z:
[https://sv.wikipedia.org/wiki/Per_Enoksson_\(violinist\)](https://sv.wikipedia.org/wiki/Per_Enoksson_(violinist))